

Šī grāmata ir kā ceļvedis, brīdinājums un iedrošinājums sievietēm un vīriešiem. Gadiem ejot, sapnis par romantiku līdz mūža beigām izgaist, ģimenē ienāk bērni, un pāru attiecības pārsvarā sastāv no sadzīvisku lietu kārtošanas un uzdevumu pildīšanas. Rezultātā varam pazaudēt sevi, savus mīļotos cilvēkus un ģimeni.

Šajā grāmatā tu uzzināsi, kāpēc ir tik grūti saņemt attiecībās to, pēc kā tava sirds ilgojas, un ko darīt pārīm, lai dzīvotu attiecībās, kas sniedz prieku, enerģiju un mīlestību. Brīdinājums tam, ka arī tavas attiecības ir pakļautas liela šķiršanās riskam, ja par tām nerūpējies ikdienā. Iedrošinājums, kāpēc ir vērts būt drosmīgam, nepadoties un rīkoties, lai atjaunotu attiecības, pat ja gāžaties iekšā "šķiršanās aizā".

Oskars Špickopfs,
IZDZĪVOŠANAS / VĪRISĶĪBAS SKOLAS vadītājs,
personības izaugsmes treneris, mentors

"Noturēties un tikt galā ar grūtībām," – tā teic grāmatas "Pāru lielais (iz)aicinājums" autors Gatis Līdums. Manuprāt, tas ir šī literāri publicistiskā, dvēseliski biogrāfiskā darba vadmotīvs. Noturēties strauja zirga mugurā, kaut arī tu varbūt pirmoreiz esi seglos. Tikt galā ar grūtībām, kas gāžas pār tevi kā neapstādināms ūdenskritums. Un beigu beigās – nostāties ar taisnu muguru, sarunājoties ar dzīvi un ar ikdienu, un tomēr – mazliet pieliekties, lai apskautu mazāko, vājāko, nedrošāko. To, kurš, varbūt nemaz nelūdzot, gaida tavu atbalstu.

Domāju, ka grāmatas lielākā vērtība ir reālās dzīves epizodes, kas ir tik krāsainas, ka nostājas acu priekšā kā filmas kadri. Valodas bagātība atver dvēseles dziļes, skaudrais, tomēr saudzējošais autora skatiens liek arī lasītājam saskatīt konsekvences, līdz kurām mēs visi kopā nonākam, kā mēdz teikt, līdz pēdējam valsim.

Vēlams, lai šo dzīves deju mēs izdejotu kopā. Kā pārīs. Kā divi, kas patiesībā ir viens. Noturoties un tiekot galā ar grūtībām.

Elita Veidemane,
publiciste un rakstniece

Mūsdienās ģimene pēkšņi ir kļuvusi par sakaitētu diskusiju objektu, taču ārpus ideoloģiskajām kaislibām mēs katrs vēlamies ko nemainīgi cilvēcisku – drošu, siltu ģimenes vidi sev un saviem bērniem. Šī grāmata būs lielisks pavadonis tiem, kas ir gatavi nopietni piestrādāt pie šī mērķa.

Gatim Līdumam kā pieredzējušam psihoterapeitam un arī lieliskam stāstniekam izdodas viegli izvadīt lasītāju cauri attiecību dažādajiem slāņiem, gan ļaujot novērtēt kopā būšanas izaicinājumu nopietnību, gan sniedzot palīdzošus, vienkāršus ieteikumus neizbēgamo likstu gadījumos. Bet pats galvenais – grāmatas tonis ir dzīvs un iedrošinošs pat tad, kad autors runā par šķietami biedējošāko no perspektīvām: krāpšanu, neizdošanos un atsvešināšanos. Izrādās, kā svaigi dzirksteļojošās, tā gadiem padzisušās attiecības nes sevī brīnumainu potenciālu – ikvienā brīdī sākties no jauna. Šī grāmata palīdzēs to piedzīvot.

Nils S. Konstantinovs,
pusaudžu psihoterapeits

Autors ar sev raksturīgo vieglumu un humora izjūtu raksta par jautājumiem, kas daudzu pāru skatījumā ir tik biedējoši, ka gribas pēc iespējas ilgāk no tiem izvairīties – neredzēt, nedomāt, nerunāt.

Un tomēr tie ir ikviena pāra attiecībās ļoti būtiski temati – apnicība, steiga, paviršība, emocionāla brieduma trūkums un – vislielākais bieds – neuzticība un sānsolji. Tikai uzdriksatoties par šiem jautājumiem domāt un runāt, var rast kopīgu ceļu un virzīties tālāk.

Šī grāmata būs kā atbalsts un iedrošinājums savstarpējo attiecību veidošanai un atjaunošanai.

Kaspars Simanovičs,
teologs

let cauri krāpšanas pieredzei var būt līdzīgi biedējoši kā iet cauri vēža pieredzei. Lai arī reizēm šie procesi var beigties ar attiecību vai cilvēka nāvi, tomēr tie var novest arī pie jaudīgākas dzīves nekā gadījumā, ja grūtais pārbaudījums ar cilvēku nebūtu noticis. Šī grāmata ir atbalsts, kā palielināt savas izredzes būt ieguvējiem.

Laura Denllere,
izaugsmes platformas "Cilvēkjauda" vadītāja

Gatis Līdums sev raksturīgajā daudzpusīgajā, ironiskajā un trāpīgajā manierē parāda neuzticības jeb krāpšanas neizbēgamību un izbēgamību vienlaikus. Pretēji uzskatam, ka krāpšanai ir jānoved pie pāra attiecību nāves un šķiršanās vai vienmēr līdzās esoša aizvainojuma, autors uz krāpšanu piedāvā paraudzīties kā uz lielāko izaicinājumu pāra pastāvēšanai. Viņš dod cerību un parāda ceļu, kā šo sāpīgo pieredzi izmantot, lai pāris pārvērtētu partnerattiecību nozīmi un pārrādītu tās no jauna, veidojot citādu, daudz dziļāku kontaktu.

Grāmatā ir daudzi citēšanas vērti teksti. Piemēram, šāds atgādinājums: "Jūs neesat upuris, ja partneris jūs krāpa. Jūs esat tas pats cilvēks ar pašcieņu un vērtību, kas bijāt pirms krāpšanas un kas bijāt jau no iesākuma." Tas iedrošina un atņem krāpšanai tai it kā piešķirto un pārvērtēto varu.

Līdzīgi kā "Pāru (ne)būšanas", arī šo grāmatu laiku pa laikam profilaktiskos nolūkos ir vērts pārlasīt. Jā, arī tad, ja neuzticība nav ieraksts tavā vai tavu attiecību biogrāfijā.

Nansija Lībiete,
sistēmiskā ģimenes psihoterapijas speciāliste

G a t i s L ī d u m s

**Pāru lielais
(iz)aicinājums**

ZVAIGZNE ABC

158.24 (035)

Li 124

Vāka un grāmatas dizaina autors *Aigars Truhins*

Vāka zīmējuma un ilustrāciju autors *Oskars Patriks Līdums*

Vāka fotogrāfijas autore *Aija Krodere*

Gatis Līdums

PĀRU LIELAIS (IZ)AICINĀJUMS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Meldra Āboliņa*

Redaktore *Jana Boikova*

Korektores *Zinta Stikute* un *Patricija Šteinberga*

Mākslinieciskais redaktors *Aigars Truhins*

Tehniskā redaktore *Iveta Kļaviņa*

Maketētāja *Irēna Kivliņa*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. R-684.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Gatis Līdums, 2024

© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-772-8

Saturs

Ievadvārdi.	9
(Iz)aicinājumi.	19
Pāra vecumposmi	25
Būtiska termiskā nianse	45
Par varoņiem un ziediem	53
Trauma kā nekad neizsīkstošs kurināmais	61
Lielā (iz)aicinājuma parādīšanās	77
Par atcerēšanos.	93
Neuzticība – lielceļš uz šķiršanos	103
Intimitātes piramīdas iekšpusē.	137
Garīguma spēkstacija	157
Noslēguma vārdi.	169
Atsauces.	171

Ievadvārdi

Tātad – pāru (iz)aicinājumi. Visticamāk, šo grāmatas nosaukumu ieraugot, jūs katrs nodomājat kaut ko citu. Bet kā gan citādi? No vienas puses, cik pāru, tik izaicinājumu. No otras –, ja raugāties pēc būtības, aicinājums gan visiem pāriem varētu būt ļoti līdzīgs vai pat vienāds. Proti, tas ir darīt vienam otra dzīvi laimīgu (lai arī ko nu mēs katrs ar šo novazāto vārdu saprotam) un palikt kopā, ilgtermiņā turpinot vienam otra dzīvi darīt pilnīgāku, piepildītāku, pilnu ar nebeidzamām izaugsmes iespējām... nu ko tur daudz – laimīgāku ilgtermiņā. Ilgtermiņā vai arī – kā senā mīļā laulību formula vēsta – “līdz nāve mūs šķirs”. Un, lai šo skaisto laulību formulas aicinājumu īstenotu, katram pārim ir jātiek galā ar neskaitāmiem ikdienas izaicinājumiem šeit un tagad. Un starp šiem daudziem izaicinājumiem ir viens, kurš kā pati kaulainā ar savu izroboto izkapti glūn pāri citu pleciem. Tā ir krāpšana, laulības pārkāpšana, mīlas dēka, sānsolis – apzīmējuma vārdu ir pat pārāk daudz. Iespējams, ar citiem izaicinājumiem pāri mēdz tā vai citādi sadzīvot un pat tikt galā, taču šis ir lielais “būt vai nebūt” pārim. Un, jāsaka, mani novērojumi pāru terapeita krēslā liecina, ka tas nospiedošajā vairumā gadījumu ir “nebūt”.

Tikai retais pāris pēc viena partnera (retāk arī abu) nodevības ir spējīgs izdzīvot. Ir pietiekami daudz visvisādu sadzīvīskās

gudrības atziņu, morālo un reliģisko kanonu, un tie visi novelk svītru zem pāra attiecībām, ja ir notikusi krāpšana. Un, kad nu tā notiek un pāris izjūk kā no vafeļu turzas izvēlies un zemē nokritis saldējums, lielais vairums cilvēku dziļdomīgi māj ar galvu un pie sevis norūc: "Nu, nu... tā ja. Nekas cits jau vairs neatliek ja viņš/viņa ir tik brutāli laidis pa kreisi. Te jau tikai šķiršanās var vairs ko glābt." Skan emocionāli saldi un pat īpaši "bremzētam" cilvēkam saprotami. Tikai patiesība ir tāda, ka šķiršanās neko glābt nevar. Pilnīgi neko. Šķiršanās ir bezierunu kapitulācija katram pāra dalībniekam atsevišķi un pārim kopumā. Tas vienkārši ir *feils*, kā tagad mēdz sacīt jauno laiku uzlabotajā latviešu valodā. Protams, mūsdienų hiperpsiholoģizētājā vidē ir bariem visādu gudrinieku, kuri jebkuru *feilu* mēģinās pārdefinēt kā uzdrīkstēšanos, saņemšanos, būšanu sev uzticīgam, robežu novilkšanu, kājas pieciršanu utt. Un šiem cilvēkiem būs sava taisnība. Un tomēr ne visa taisnība, jo *feils* ir *feils* un pāra vairs nav.

Un nav vēl kā vairāk – nav ģimenes. Protams, cilvēki uz ielas vēl arvien viens otru atpazīst, un viņas mamma vēl arvien pārmīs pāris vārdu ar viņa mammu, ja gadīsies nejauši saskrieties vietējā rajona piparbodītē. Viņas tēvs vēl arvien sasveicināsies ar viņa tēvu, ja sanāks neparedzēti saredzēties Rīgā, Bauskas ielā mēģinot iziet gadskārtējo TA spēkratam. Bērni vēl aizvien tiks zināmos laikos pēc attiecīgo organizāciju saskarsmes tiesību regulējuma nodoti un saņemti nedēļas nogalēs. Tomēr ģimenes tās sākotnējā izpratnē vairs nebūs. Būs lauskas, atlūzas, fragmenti, kas arī, laikam ejot, var sakārtoties zināmās konfigurācijās. Iespējams, būs kāds cits un pa jaunam

salikts ģimenes sakārtojums, kurā būs mani bērni, tavi bērni un mūsu bērns. Tas viss var tīri labi funkcionēt, protams, par attiecīgu emocionālu un laika un nervu patēriņa samaksu. Bet ģimenes vairs nebūs.

Es, par laimi, neesmu ne sociologs, ne antropologs. Ja tāds būtu, es uz lietām skatītos citādi. Pēc izglītības esmu psihoterapeits ar specializāciju sistēmiskajā un ģimenes terapijā. Turklāt, pateicoties savām gandrīz divdesmit gadus ilgajām aktivitātēm akadēmiskajā vidē, es pietiekami labi pārzinu visādus mēģinājumus pārrakstīt klasiskās ģimenes naratīvu dažnedažādos pētījumos, lai, tā sacīt, "uztaisītu dūšu". Sak, nu re – nav tā, ka mums ir tikai sākotnēji juridiskā ģimene, kā daži uzskata – strukturālās patriarhāta pārpaliekas. Tā jūk pa visām vilēm. Toties ir viena mājsaimniecība zem viena jumta, un, pie velna, šis taču ir laikmetam atbilstošs ģimenes rāmis! Ar mums nemaz nav tik slikti, kā izskatās!

Kaut kad dikti sen, ap gadu tūkstošu miju, piedalījos starptautiskā konferencē ārzemēs. Tur kāda socioloģe ļoti nopietni apgalvoja, ka mums savā domāšanā ir jāseko sabiedrības izmaiņām. Proti, ja vairāk nekā puse konkrētajā valstī dzimušo bērnu dzimst ārpus laulības un klasiskās ģimenes, ir jāmaina klasiskās ģimenes definīcija. Pretējā gadījumā bērni, kuri ir dzimuši tā dēvētajās nepilnajās ģimenēs, jutīsies psiholoģiski nepilnvērtīgi. Kopš tā laika ir nācies lasīt dučiem līdzīgu pētījumu un klausīties prezentācijas pēc tādas pašas piegrieztnes. Parasti tā, ideoloģiski runājot, ir spēle "vienos vārtos". Bez šaubām, ir ļoti jauki, ja mēs rūpējamies par

nepilnās ģimenēs dzimušu bērnu psiholoģisko labklājību. Taču, kā jau allaž šādos un līdzīgos referātos un pētījumos, pilnīgi "aiz kadra" paliek jautājumi par to, vai mēs jel kā varētu uzlabot situāciju klasiskajās ģimenēs, lai nepilnās ģimenēs dzimušo bērnu būtu mazāk. Tā, lai pilno ģimeņu būtu vairāk un tās nejuktu ārā. Šādi risinājumi labi apmaksātus universitāšu pētniekus pārsvarā interesē maz vai neinteresē nemaz. Nu, ja tā, tad varbūt jārunā kādiem citiem. Kaut vai privātpraksēs strādājošiem psihoterapeitiem. Jo mēs nemēģinām kaut kādu nosacīti izpētītās realitātes mazu fragmentu ietūcīt eksela tabuliņās un līknītēs. Jo mēs strādājam ar šīm ģimenēm ikdienā, palīdzot tām izbrīst attiecību sarežģījumus, grūtību dūkstis un purvājus un cerot, ka viņi atradīs kādu stingrāku pamatu, uz kā atsperties un saglabāt ģimeni.

Nu labi, kārtis galdā! Ja es būtu kāds burvīgā amerikāņu aktiera Maika Maijersa atveidotā doktora Ļaunuma – *Dr. Evil* – līdzinieks no filmām par Ostinu Pauersu un gribētu ilgtermiņā iznīcināt kādu nāciju, tad noteikti mēģinātu izpostīt šīs nācijas ģimenes. Ne tikai esošās ģimenes, bet arī ģimenes konceptu kā tādu. Ja man tas izdotos, būtu liela statistiska varbūtība, ka dažu paaudžu laika posmā es būtu degradējis un principā iznīcinājis nāciju, kādu mēs to pazinām. Ja ne iznīcinājis skaitliski, tad droši vien sagrāvis šīs nācijas dzīvesziņu, vērtības un morāli. Iespējams, man būtu izdevies pilnībā pārrakstīt šīs nācijas identitāti.

Es esmu Latvijas patriots. Mani tādu audzināja vecāki – mana klasiskā ģimene –, kurus savukārt par tādiem bija izaudzinajuši

viņu vecāki un vecvecāki. Viņi pat padomju okupācijas tumšākajos gados palika sirdī uzticīgi 18. novembra Latvijas subjekti. Pateicoties tām vērtībām, ko viņi man nodeva, man nav vienalga, kas notiek ar manas valsts sabiedrību ilgtermiņā. Es gribu (nevis “gribētu” politikorektā vēlējuma izteiksmē!), lai manā valstī ir stipras ģimenes, kas neizjūk kā no vafeļu glāzītes izkritusi saldējuma bumbiņa. Es gribu, lai ģimenes valstī, kurā dzīvoju, veiksmīgi tiek galā ar grūtībām un kņežiem. Jā – un tas skanēs paradoksāli, ņemot vērā manu profesiju, – es gribu, lai šīm ģimenēm ir pēc iespējas mazāk jāmeklē psihoterapeita palīdzība, risinot dzīves sarežģījumus.

Mārtins Luters Kings juniors 1963. gada 28. augustā ASV galvaspilsētā Vašingtonā vēsturiskā demonstrācijā par līdztiesību un cilvēktiesībām sacīja runu, kas ir kļuvusi par ikonisku paraugu. Šo runu caurvija moto “Man ir sapnis”. Doktoram Kingam tas bija sapnis par līdztiesīgu sabiedrību Amerikas Savienotajās Valstīs bez rasu un sociālajiem aizspriedumiem.

Ziniet, man arī ir sapnis. Mans sapnis ir, lai ārzemnieki, kuri ir atbraukuši uz Latviju, jūsmo nevis galvenokārt par Dziesmu svētkiem, īslaicīgo pūļa eiforiju par godu Latvijas ledus hokeja izlases uzvarām, par mūsu kvazipagāniskajām Ligonakts tradīcijām (kādas ir autentiski pagāniskās, mēs jau pārsvarā sen esam aizmirsuši) vai par tām dažām jūgendstila mājām Rīgas vēsturiskajā centrā. Protams, nav jau nekas slikts, ja viņi par to jūsmo. Vismaz par kaut ko jūsmo. Mans sapnis ir, lai viņi, savā dzimtenē atgriežoties, jūsmotu par latviešu ģimenēm. Man

ir sapnis, ka viņi cits citam saka: "Klau, bet vai tu pamanīji, kā latvieši ģimēnēs satiek savā starpā un viens otram izrāda mīlestību? Vai tu redzēji, kā viņi viedi tiek galā ar visām grūtībām un klapatām? Vai redzēji, kā viņi stāv viens par otru un rūpējas, lai ģimenei būtu labi? Vai pamanīji, kā viņi prot audzināt savus bērnus? Vai ievēroji, kā latviešu bērni ciena un godā savus vecākus un vecvecākus? Vai tu to redzēji? Wow, kā mums pašiem arī to vajadzētu!"

Šis ir brīdis, kad jūs droši varat šo grāmatu sapikuši ieludināt kaktā vai arī, klasiķa vārdiem runājot, mani "izķēzīt pa avīzēm". Ir OK. Droši ķerieties pie klaviatūras, rakstiet nejaucības virtuālajā telpā vai arī kancelējiet mani. Man vienalga paliek mans sapnis. Un šī grāmata ir veltījums šim sapnim. Es nerakstu tāpēc, ka man nav nekā, ko darīt. Mana dzīve ir izplānota pa minūtēm. Es nerakstu, lai kļūtu bagāts. Es nerakstu, lai iegūtu atpazīstamību. Tā man jau ir, un reizēm es pat gribētu, lai tās būtu mazāk. Es rakstu tāpēc, ka es ļoti, ļoti gribu, lai šī grāmata palīdzētu kādai ģimenei noturēties, tikt galā ar grūtībām, nodevību, dusmām, skumjām un jebko citu, kas varētu šo ģimeni izjaukt. Es ļoti, ļoti gribu, lai Latvijas bāriņtiesām būtu tik maz darba, ka tās vairs praktiski nebūtu vajadzīgas (to es saku kā cilvēks, kurš ļoti augstu vērtē bāriņtiesu darbu un, par spīti visam, to augsto profesionalitāti). Es gribu, lai latviešu bērniem vērtību enciklopēdijas un orientieri šodienas pasaulē ir viņu vecāki, nevis kāda virtuālās pasaules "tukšā muca", kas tālu skan, bet parasti bez paliekošas vērtības. Man ir sapnis, lai latviešu bērniem vecāki ir tādi vīri un sievas, kuri paliek kopā, lai arī kādi vēji pūš, un prot būt funkcionāli laimīgi ar to, ko dzīve viņiem ir iespēlējusi.

Un vēl man ir kāds manā profesionālajā darbībā izaudzis sapnis, kas ir daļa no jau iepriekš minētā. Pēdējos apmēram desmit gados ir ļoti pieaudzis to pāru skaits, kuri meklē psihoterapeita palīdzību pēc tam, kad pāri ir notikusi krāpšana. Šādu gadījumu manā privātpraksē ir kļuvis krietni vien vairāk nekā pirms gadiem divdesmit, un par tādiem es aizvien biežāk dzirdu arī kolēģu supervīzijās. Kad kaut kas tāds ģimeni ir piemeklējis, klienti parasti atnāk, lai, kā viņi paši saka, pieklājīgi izšķirtos. Un viņus var saprast. Krāpšana pāri laikam ir vissmagākais nodevības gadījums, kas jebkurā gadījumā atstās lēni dzīstošas brūces un dziļas rētas uz mūžu. Turklāt pamudinājumu uz šķiršanos šādos apstākļos ir pārpārēm visās malās. Sākot ar mācītājiem, kuri, balstoties uz vienu apšaubāmi interpretētu Jaunās Derības rakstu vietu, stāsta savām avīm, ka krāpšana leģitimē laulības šķiršanu, un beidzot ar mūsdienīgā psihorasola kvazidziednieciskajiem padomiem no sērijas "Ja jau viņš tevi, dievieti, nav pienācīgi novērtējis, nospraud robežas, triec viņu ratā. Tikai vispirms noteikti paņem lielāko kumosu kopīgās mantas." Un līdzīgi arī kungu galā: "Ja tā *šmara* tevi nokrāpa, iznīcini viņu. Triec viņu prom un izdari tā, lai viņa aiziet "plika" ar vienu mugursumu. Visas viņas ir tādas un to arī pelnījušas." Jā, jā, ne visi tā vienmēr saka, un ne visas tā vienmēr dara, bet tendenci nevar nepamanīt – tā ir pārāk uzkrītoša.

Pirmajā brīdī krāpšana tiešām šķiet kaut kas tāds, kas neatgriezeniski nogalina pāri. Daudzos gadījumos tā arī ir. Tomēr, strādājot ar pāriem, kas iet šai pieredzei cauri, man ir radies iespaids, ka varbūt uz to ir iespējams paraudzīties nedaudz

citādi. Iespējams, šo pieredzi var uzlūkot nevis kā neatgriezenisku nāves spriedumu, bet kā lielāko no visiem izaicinājumiem pāra pastāvēšanai. Un, ja vien mēs sev dodam mentālu atļauju vārdu “nāvēssods” nomainīt uz terminu “lielākais izaicinājums”, varbūt ir cerība un iespēja ar šo lielāko izaicinājumu tikt galā tā, lai pāris neaiziet bojā? Iespējams, pat ne tikai neaiziet bojā, bet, kopā izgājis cauri šai pieredzei, kļūst bagātāks un stiprāks? Varbūt tas ir iespējams. Par to, vai un kā tas ir iespējams, būs runa grāmatas otrajā pusē, kad būsīm kopā iztīrājuši dažādus pāra dzīves izaicinājumus un nonākuši pie lielākā izaicinājuma – krāpšanas.

Nu taisni trakums, kāds salkans ievads sanāca tādām pavekam, vizuāli nīgram onkulim kā es. Bet es taču pateicu, kāds man ir sapnis. Tas vismaz ir godīgi. Un, pat ja jums krīt uz nerviem romantisms un zināms salkanums, jūs zināt, kāpēc ir tapusi šī grāmata. Tādēļ, ja līdz šim brīdim tā vēl nav ielidojusi kaktā, es ceru, ka tā kalpos jums, kā senāk teica, “par sirds uztaisīšanu”.

Pēdējā tehniskā piezīme. Pēc “Pāru (ne)būšanu” iznākšanas pirms dažiem gadiem es saņēmu veselu lērumu ar atsauksmēm. Kopumā lasītāji bija apmierināti un gandarīti. Tomēr ik pa brīdim kāds atrakstīja, ka diezgan grūti lasās – vajag vienkāršāk. Kādam stāstījuma ritējumu traucēja norādes uz pētījumiem. Vēl kādam reliģijas klātbūtne grāmatā. Daži vēlējās, kaut grāmatā būtu vairāk autora paša pieredzes un reālu dzīves situāciju aprakstu. Citi gribēja vairāk vēstures, statistikas un... pētījumu. Skaidrs ir viens: ja kaut kas der visiem, tas,

Ievadvārdi

visticamāk, īsti neder nevienam. Tomēr saņemtos komentārus ņemu vērā un mēģināšu rakstīt vienkāršāk nekā iepriekš. Pētījumu un atsauču pēc iespējas maz, bet šur un tur tomēr būs. Un nekādu, Dies pasarg, reliģiju, kas gan neliedz vietumis pieminēt pašu Dievu. Lieta tāda, ka vēl arvien tas esmu es, kurš šo raksta, nevis kāds serverī sēdošs mākslīgā saprāta robots, tāpēc mans rokraksts tomēr saglabāsies. Savu dzīvēstāstu, izglītību, profesionālo sagatavotību un gadus psihoterapeita krēslā ar visu to, ko šī buķete man ir devusi, attīstoties kā personībai un pieaugot kā profesionālim, es nevaru un pat nedomāju vēlēties mainīt. Ņemiet par labu to, ko tūlīt lasīsiet, un lai jums izdodas tikt galā ar lieliem, maziem un pavisam lieliem (iz)aicinājumiem un vienlaikus pa ceļam nepazaudēt pāru lielo aicinājumu.

